

saab ta 10^{ne} aastaseks!" „Andke poissi minule; meie oleme oma Kaiega rääkinud: kus lask sõdavad, sealt saab ka kolmas!" „Ära tee nalja!" keelas Ann; „pois on armav seda tõeks!" „Tõsi ongi! tahaksin teda kaswandikuks võtta, ja kui oma lapse eest hoolt kanda!" „Noh taga paremas!" kostis Ann, ja jättis ketruse seisma; „ei, naaber! ema ei või oma lapsi lahutada! ei ma seda või teha!" — „Aga ütlesid ju ise, et Lulli on esimene keda ära annad, ta koeruse pärast!" — „Ütlesin küll, aga oma laps on ikka kallid!" ütles Ann. Madis rääkis nüüd veel seda asja rihti ja põigiti läbi ja läbi ära. Nüüd tuli ka Tõnu ise kodu; rääkisivad Annega isekeski natuke aega sala juttu, viimaks pöörsid Madise poole ja lubasivad Lulli Madisele kaswandikuks anda. — Lull võttis mõned oma mänguasjadest ja riietest ligi ja jättis oma wane-
mad, wennad ja ded Sumalaga. Enne ära-
minemist maanitses isa teda, et ta ikka sõna-
kuulelik oma kasuisa vastu olla ja alati tema
õpetuse järelle teha, mis õige on.

Kodu saades küsis Madis: „Noh Kaie, siin on Lull, keda Sumal sulle lapseks annab!" Nüüd oli enam kui tarwis. Kaie istus ahju ääres, hoidis ühte kormi selja taga. „Mis sull seal sees hoida on?" aga sell filmapilgul karjus laps. Nüüd kohkus Kaie ära, ta tahtis salamahstu hoida, aga nüüd korraga saab ilm-
fiks et laps juba kodus, ei oleks enam tar-
wis olnud Lullit külast tuua. „Kas si poeg karjub, keda ma linnast tulles ligi tõin!" „Olgu minu pärast koera kutsikas, minule pead sa ikka näitama!" Nüüd ei aitanud Kaiel keegi asi, waid rääkis seda lugu kõik ilusaaste ära, kuidas lugu oli olnud, ja mis moodi ta wäetikesse waewast päästnud. Madis ei saanud ka selle üle mitte wihaseks, waid pidasid nõuu, kuidas nad nüüd tegema pidi-
wad. „Kas on meil palju sõda!" — Kuule Madis! mis Sumal tahab seda peame tegema, ja Sumal laskis mind wäetimad võtta, ja sa igatseid poisi järele." „Jah, aga Lull on siin, mis siis temaga teha!" „Noh, see pole raske õõlda: wiid teda jälle senna, kust